

Brisbanu že leta 1969 - za 15. obletnico društva Planinke - prvo in zelo uspešno dramsko igro Razvalino življenja v režiji Anice Cuderman, katere se je udeležilo v srbski dvorani v Toowongu nad sto rojakov, med njimi tudi pokojni pater Bernard Ambrožič iz Sydneya. Ob priliki 30-letnice društva pa so brisbanski igralci v režiji Anke Brožič uprizorili v Carini uspešno igro v treh dejanjih Špelca v Ljubljani, katero so tudi ponovili v verskem centru v Merrylandsu leta 1985. V času praznovanja 40-letnice društva pa so naši igralci pod vodstvom

Jožice Polak predstavili Welcome to Hollywood. Naslednji dan, v nedeljo, pa so sydneyjske goste sprejeli rojaki pri društvu Lipa na Zlati Obali, kjer je pred kosilom tudi tam pater Filip daroval slovensko sv. mašo. Obisk iz Merrylandsa nam je vsem prinesel veliko veselja in pa seveda tudi veliko zdravega smeha. Slišati je bilo prošnje in obljube, da naj bi se taka srečanja ob naslednjih oderskih prireditvah še ponovila.

Lep pozdrav vsem,

Mirko Cuderman, Mt. Mee QLD

Vas Radenci v Poljanski dolini

Sem naročnik Misli že dolga leta. Rad jih prečitam od začetka do konca, pregledam slike, vendar še nikoli nisem videl fotografije iz Poljanske doline ob Kolpi. Toliko ljudi iz te doline se je izselilo po svetu (Kanada, Argentina, Avstralija...) in prepričan sem, da bi razveselili mnogo ljudi iz te doline, če bi objavili to fotografijo v Mislih. Saj je tudi ena najlepših krajev v Sloveniji. Na

fotografiji je vas Radenci v Poljanski dolini ob Kolpi. V sredini vasi je cerkva sv. Magdalene. Desni breg Kolpe je meja med Slovenijo in Hrvaško. Želim Vam vesele velikonočne praznike in lepe pozdrave vsem v uredništvu in bralcem Misli. **Vinko Vincent Butala, Bell Post Hill, VIC**

Na obisk so prišli Hruški fantje, ki so sodelovali na 9. slovenskem festivalu in so zapeli tudi v Kew v nedeljo, 25. aprila. Na fotografiji desno Družinski duo Frank, oče Marjan Frank in sin Robert, ki sta sodelovala na festivalu, verskem središču v Kew in po klubih skupaj s Hruškimi fanti.

IZ VENEZUELE V FRANCOSKO GVAJANO

V prejšnji številki Misli smo objavili pismo patra Huga, v katerem je opisal rop, ki ga je doletel v januarju. Pred veliko nočjo smo mu poslali pismo in dar za dva tisoč avstralskih dolarjev. Toda nekaj dni zatem smo dobili od patra Mihaela S. Vovka z Brezij sledeče pismo p. Huga, v katerem opisuje, kaj se je zgodilo pozneje. Poslani ček smo preklicali. Vzelo bo nekaj dni, predno nam bo banka izdala drugi ček, ki mu ga bomo poslali na novi naslov. Pater Hugo takole piše:

Tole pismo bo neke vrste epilog k prejšnjemu pismu, v katerem sem opisal krajo. Moja prijava in podatki, ki sem jih dal policiji, so kazali na hiter postopek, to se pravi, da policija ne bo imela prevelikih težav, nataktni »lisice« na zapestje tatovom. Vendar se je stvar po nekaj tednih obrnila proti meni. Ko je prišlo do organizatorja kraje na uho, da je osumljen, je dal vedeti, da glavna priča, to sem jaz, ne bo živa dočkala njegove uklenitve. Poklicali so me na policijo. Ker so se tudi oni zavedali nevarnosti, so mi ponudili varnostnika, a sem ga odklonil, ker si nisem mogel predstavljati življenja v stalnem strahu in negotovosti. Vedel sem, da je to resna grožnja, preveč je podobnih primerov, zato sem se odločil za radikalno rešitev, za odhod iz Venezuele. Rečeno, storjeno. Navezal sem stik s škofom iz Cayenne-a v Francoski Gvajani, msgr. Luisom Sakalé. V parih minutah pogovora z njim je bilo vse zmenjeno. Pred odhodom sem se pogovoril s calaboskim škofom msgr. Antoniom Jesé, ki me je razumel in privolil v mojo odločitev. Pogovoril sem se tudi s svojim sosedom, p. Leopoldom Kolumbijcem, da bo do novega imenovanja poskrbel za Paso Real in župnijo v soupravljanju Macairo. Tako sem z mirno vestjo pobral najvažnejše, nekaj obleke in par knjig – 18 kg težak kovček. Kako lahko je potovati z malo prtljage, z lahkim kovčkom, a še bolj z lahkim, nenavezanim srcem.

Gvajana je južno od Venezuele. Je zelo blizu ekvatorja. Na vzhodu je Atlantik, na severu država Surinam in na jugozahodu Brazilija. Glavno mesto je Cayenne. Ko sem hodil po agencijah, sem bil presenečen, da ni direktnega poleta iz Caracasa. Možnosti, ki so mi jo dali, so bile: Caracas-Pariz-Pariz-Cayenne ali pa: Caracas-Miami-Miami-Cayenne. Debelo sem pogledal, ko so mi kar v treh agencijah ponovili isto pesem. To se pravi, leteti 20.000 km namesto 3.000 km, biti v zraku 25 ur namesto štiri ure! Nisem se sprijaznil s tako veliko pentljo. Po vztrajnem povpraševanju sem prišel do

sprejemljive rešitve. Dvodnevno potovanje do Cayenna, a samo s štiri urnim letom – po »kapljicah«: Caracas-Curacao-Parimaribo-Cayenne.

Curacao: otok je last Holandije, je blizu Venezuele, 45 minut z letalom. Otok, gledan z letala, je videti zelo reven, samo grmičevje in kaktusi. Iz Caracasa sem poletel opoldne in ob enih sem že bil ponovno na trdnih tleh. Kar sedem ur sem moral čakati na nadaljnji polet. Imel sem dovolj prilike, da sem opazoval. Letališče je veliko, dobro urejeno, kar je razumljivo, saj je glavni vir dohodka tega otoka turizem. Domačini so črnci, Indijanci ter Azijci (Kitajci in Indijci), Holandci, ki jih je tudi veliko, so pa turisti, ki plačujejo sonce in čisto, toplo morje. Na letališču so pristajala in odhajala letala s kratkimi presledki. Videl sem pristati tri velike B 747, ki so pripeljala več sto voščeno belih potnikov in prav tako so odletela nabito polna z zagorelimi Holandci. Ob osmih zvečer sem se ponovno vkrcal na manjše letalo za 120 ljudi in se usmeril proti Paramaribo, glavnemu mestu Surinama. Polet je trajal malo več kot dve uri. K sreči sem si v Curacao privoščil dobro kosilo, kajti med poletom niso postregli z ničemer.

Na letališču Surinam sem že ob prvem pogledu vedel, kje sem. Samo letališče je neke vrste skladiščna lopa, z razpokanim in luknjičastim tlakom. Ob pregledu mojega potnega lista je policaj imel težave in moral se je posvetovati s svojim kolegom, ki mu je potrdil, da je viza veljavna in izdana v Caracasu. Da bi vsa stvar izgledala še bolj resno, je zadržal dokument in pustil, da so vsi potniki – k sreči nas je bilo samo enajst – prešli kontrolni prehod. Mene je povabil v svojo pisarno, kjer je še enkrat prelistal potni list in končno udaril »milostni« žig. Jaz sem se mu z vso prijaznostjo in z nasmeškom zahvalil in mu zaželel prijetno noč. Imel sem občutek, da je bil razočaran, kajti verjetno je pričakoval kaj drugega.

Glavno mesto Paramaribo je oddaljeno od letališča 62 km. Zunaj nas je čakalo veliko število taksijev, mnogo večje od potnikov, zato je bil razumljiv »boj« za vsakega prišleca. Obkolilo me je nekaj šoferjev, ki so si začeli prisvajati kovček. Oni vedo, kamor gre prtljaga, tja gre tudi potnik. Da bi naredil malo reda, sem jih prosil, da puste pri miru mojo prtljago. Nato sem ogovoril neko gospo v bližini in jo vprašal, koliko florintov je en dolar. Povedala mi je, da 3.000. Nato sem jo vprašal, koliko stane vožnja do mesta. Odgovorila je, da 50.000 florintov. No, najvažnejše sem vedel, kajti imel sem samo dolarje. Izbral sem šoferja, mu zaupal prtljago in ga vprašal za ceno. Od 40 dolarjev sva po pogajanju in nižanju pristala na 20, kar je bilo malo več kot običajna cena. Vprašali boste, kako sem se pogovarjal? V vseh mogočih jezikih – besedah. V takem primeru nobeden od sogovornikov ne govori v stavkih, ampak meče na »trg« posamezne besede. Moj šofer je znal taki-taki in malo angleško. Taki-taki je mešanica več kot desetih jezikov: holandsko, angleško, francosko, špansko, kitajsko, indijsko in več indijanskih in črnskih jezikov. Več jezikov veš, več besed razumeš. Nekatere besede zvenijo celo po slovensko, npr. WC je v taki-taki »počikamer«. Z majhno prilagoditvijo se bi lahko reklo »počijkamrica«. S taksistom Wači-wači, tako se je klical, a ne vem, je to samo ime ali samo priimek ali pa oboje skupaj, sem se torej odpeljal proti mestu.

Cesta je bila samotna, brez osvetljave, brez prometa v tem polnočnem času. Zdelo se mi je, kot da sem v tunelu, kajti cesta je zarezana v sam ekvatorski pragozd. V eni uri sva bila v mestu. Ker se mi je zdelo, da že predolgo kroži po slabo razsvetljenem mestu, sem mu rekel, da me naj zapelje do kakega hotela. Z roko in dvignjenim palcem mi je dal vedeti, da me pelje v dober hotel. Jaz sem si želel samo posteljo in nič več. Pristal je. Nikjer nisem opazil napisa »hotel«, a nisem ugovarjal. Wači-wači je pograbil kovček in odšel pred menoj po ozkem, dolgem hodniku z odpadajočim ometom. Hiša je imela dve nadstropji, obe leseni. Ozke,

lesene stopnice, leseni balkoni, lesene stene. Vsak premik, hoja v katerem koli nadstropju ali delu hiše, je odmevala po vsej stavbi. Mož, ki me je sprejel, je bil Brazilec. Govoril je portugalsko, tako da me ni težko razumel in jaz njega. Izbral sem sobo z najnižjo takso, to se pravi brez TV, brez telefona, radia, klime in seveda brez spremljevalke. Dal mi je ključ št. 105.

Po vijugastih in ozkih stopnicah se z Wači-wačijem prerineva do sobe. Imel sem, kar sem iskal: sobo s posteljo, na njej velika rola toaletnega papirja in nič drugega, niti stola niti brisače. V kotu je bil ventilator, ki pa ni delal. Taksistu sem rekel, naj me pride iskat zjutraj ob osmih. Tako sem bil gotov glede prevoza nazaj na letališče. Bilo je ob enih zjutraj, ko sem legel na posteljo. Postelja je bila odlična. Venezuelci pravijo, da je postelja reveža najslajša. Takšna je bila moja.

Ob sedmih zjutraj sem šel v sprejemnico in vprašal, če strežejo zajtrk. Pokazal mi je mizo v kotu velikega prostora in rekel, da je tam vse pripravljeno. In res: tam je bilo mleko v prahu, kava v prahu, sladkor v prahu, samo voda ni bila v prahu. Ko je prišel šofer, smo poračunali. »Hotel« me je stal 15 dolarjev, Wači-wačiju sem dal 40 dolarjev. Mislim, da ceneje res ne bi mogel prebiti noč in plačati prevoz. Kot sem doumel, to ni bil hotel v pravem smislu besede, ampak neke vrste »center« preprodaje zlata. Iskalci zlata pridejo iz pragozda in ostanejo tu, dokler ne prodajo svojih zlatih drobcev in seveda ostanejo vse do tedaj, dokler ne zapravijo zaslužka na licu mesta, kar jih prisili, da se ponovno

“Sem na konju, a ne na tistem iz pregovora”, je napisal pater Hugo na zadnjo stran fotografije, ki nam jo je poslal.

pridruži svojim kolegom v pragozdu, »rudarjem« zlata in diamantov. Tako se ta »circulus viciosus« - začarani krog ponavlja vse dotlej, dokler jim nevarnosti in boleznin pragozda ali pa medsebojni obračuni ne pretrgajo tega svojevrsnega kroženja.

Ob povratku sem lahko videl mesto. Čisto nekaj svojevrsnega. Če se odmisli revščina in javne naprave v katastrofalnem stanju, je to mesto holandskih lesenih hiš z visoko koničastimi strehami v kričečih barvah, hiš v čistem kitajskem slogu in barvah, indijanskih koč in črnskih kolib ter modernih betonskih zgradb. Tudi religioznost je vidna na zgradbah. Ob ogromni opečnati in leseni katedrali – ena največjih v Južni Ameriki, je opaziti v njeni senci pozlačene pagode, mošeje z elegantnimi minareti ali pa skromne kapelice najrazličnejših krščanskih skupnosti. Tej različnosti hiš, verskih zgradb, se pridruži seveda najvažnejši mozaik – to so ljudje: Indijanci, Črnci, Azijci, Evropejci in seveda mešanica vseh teh daje čudovit pogled na različnost, a še bolj na enost, namreč da smo vsi sinovi enega in istega Očeta.

Med vožnjo nazaj mi je Wači-wači navijal južnoameriško glasbo v španskem jeziku, kar sem razumel kot njegovo pozornost do mene. Ustavila sva se tudi ob »cestni restavraciji«, se pravi kolibici s pripravljeno hrano, neke vrste indijansko-črnski McDonalds: pečena jajca, fižol, banane, ribe, paradižnik,... in sok. Kar mi je skočilo v oči, je bil sok, a ne kot tak, ampak natočen ne v kozarec, ampak v majhno plastično vrečko. Lahko rečem, da to kljub mnogim potovanjem še nisem videl, da bi točili pijačo v vrečke. Seveda, slamica je v takem primeru nujna. Zakaj v vrečke? Odgovora nisem dobil, ker se o tem ljudje sploh ne sprašujejo.

Na letališče sem prišel prvi. Bila je ura devet zjutraj, nadaljnji polet pa predviden za enajsto uro. Wači-wačiju sem zaželel lep dan in mu dodal še drobiž, ki sem ga imel v žepu. Oba zadovoljna sva se poslovila. Ob premikanju ure so se začeli zbirati potniki. Ko so že nekaj časa sprejemali prtljago, sem se tudi jaz postavil v vrsto. Ob spisu moje prtljage se je ponovno zataknilo. Uradnik me je vprašal, kje imam povratno karto iz Cayenne-Caracas. Razložil sem mu, da je ne potrebujem, ker za države Evropske skupnosti to ni potrebno. Vztrajal je in zadržal kovček ter odnesel potni list k šefici. Po polurnem čakanju je prišla gospa šefica z neko razcefrano knjigo v roki in mojim potnim listom in

odločno zatrdila, da Rusi potrebujejo povratno karto in pika! Vedel sem, da bo potrebno ubrati drugo pot. Kupiti povratno karto ne do Caracasa, ampak samo do Paramaribo. To je najkrajši del potovanja in seveda tudi najcenejši. Ob razlagi, da pač denarno ne premorem kupiti celotne karte, so pristali na moj predlog: Cayenne-Paramaribo. Tako me je ožela za 200 dolarjev, a ob vsem zapletu sem se izvil poceni.

Bil sem prvi na letališču in vstopil zadnji na letalo. Čisto po Jezusovih besedah: »Prvi bodo poslednji in poslednji prvi.« Te besede so me popeljale nazaj v mesto, med množico ljudi – teh zadnjih, ki pa so v Božjih očeh prvi!

Prihodnjič pa od mojega prihoda v Cayenne, če Bog hoče!

Blagoslovljeno veliko noč in lep pozdrav,

p. Hugo Delčnjak

Vas je dobila elektriko

Za velikonočne praznike se vam zopet na kratko oglašam. Vsem, ki ste mi po božiču pisali in mi izrazili vaše prijateljstvo in molitveno povezanost, izrekam iskreno zahvalo. Med poletnimi počitnicami nameravam iti v Slovenijo na dopust. Od božiča sem se je marsikaj nadrobilo.

Nadaljevali smo z deli na cerkvi. Največ časa smo posvetili postavljanju klopi v cerkvi in pa dokončni opremlitvi ter lesenih kipov v cerkvi. Zunanji in notranji izgled cerkve govori o lepoti zgradbe in prostora, ki je vreden dobrega Boga. Nova visoka cerkev z dvema zvonovoma (drugi je že na poti iz Francije) in visokim križem na vrhu pročelja cerkve, odlično zaznamuje kraj in krščansko prisotnost. Njena posvetitev bo najverjetneje januarja 2005. Veliko nepredvidenega pri delih na cerkvi in v župnijskem življenju je narekovalo njeno prestavitvev.

Kopljemo tudi dva vodnjaka. Enega smo že končali, pri drugem pa nam dela preglavice mehka zemlja, ki se kruši v notranjost vodnjaka. Z dodatnim betoniranjem smo neprijetnost že odpravili, tako da se bo sedaj kopanje verjetno normalno nadaljevalo.

23. januarja 2004 so politične oblasti uradno odprle v Kari (središče naše škofije) drugo univerzo Toga. Prva je bila ustanovljena leta 1970 v Loméju. Nova univerza zaenkrat vključuje tri fakultete, in sicer: pravno, za politične vede in ekonomsko fakulteto s poslovnim upravljanjem. Na univerzi je

trenutno vpisanih 1.215 študentov. Večina profesorjev prihaja iz Loméja, nekaj pa jih je domačih. To je velika pridobitev za prihodnost in zasluge za to ima sedanji predsednik države, ki je po rodu iz Kare. Hvaležni prebivalci so mu zato pripravili veliko zahvalno prireditev.

Naslednji zgodovinski dogodek smo zabeležili 11.02.2004 v Nadobi. Vas je dobila elektriko. Najprej so jo dali za javno razsvetljavo, ki je delala le pet dni, saj se je električni generator pokvaril. (Tako je ostalo vse do danes.) Kljub temu odgovorni električarji nadaljujejo kampažno s pobiranjem prijav gospodinjstev. Električna je vabljava, stroški priklopa in notranje opreme pa so za mnoge previsoki... Tisti, ki živijo v tatajih, izdelanih iz lesa in blata, pa imajo tudi težave z napeljavo elektrike. Kljub porodnim težavam bo Nadoba imela elektriko in to je zgodovinski dogodek, vreden veselja in omembe.

V soboto pred drugo postno nedeljo smo imeli zelo obiskano in duhovno bogato in spokorno škofijsko romanje. Duhovniki smo romanje doživeli kot velik dogodek milosti, saj je ogromno mladih v zakramentu sprave doživelo mir in nov začetek v verskem življenju. Žal, vseh, zlasti mladih, nismo mogli spovedati, ker ni bilo dovolj časa... Posebnost tega romanja je tudi velika udeležba romarjev iz naše župnije in kar dve predrti kolesi na istem avtu...

V župniji se s spokornim bogoslužjem in s sv. spovedjo pripravljamo na velikonočne praznike. Med mladimi pa upamo, da bo deset novokrščencev. Prvo sveto obhajilo pa bodo prejeli štirje otroci.

Vsi otroci, ki so v sirotišnici pri sestrah, so zdravi, veseli in prijetni. Pred kratkim smo sprejeli še eno punčko, tako da jih je že dvajset. Sirote potrebujejo veliko nežnosti, topline ljubezni, pozornosti. Ko se pojavim pred njimi, kar tečejo in prosijo, da jih objamem, jim dam roko. Da, ustvarjeni smo iz ljubezni in za ljubezen...

In že velikonočno voščilo: Gospod, ki je šel skozi trpljenje, smrt in je končno vstal kot zmagovalec nad njima, naj utrdi vaše upanje Vanj. Naj vam da milost, da bi vse gledali skozi to velikonočno zmago, ki bo za verne nekoč edina in večna resničnost. Veselo veliko noč!

Ostanimo zvesti Gospodu v veri in ljubezni, da bomo vredni služabniki Njega, ki vse vodi in ljubi.

pater Pepi L., Nadoba, TOGO

VAŠI DAROVI DO 16.4.2004

ZA BERNARDOV SKLAD: \$220: Marija Martin. **\$210:** Frank in Marija Vodusek. **\$100:** Pavla Marinovič. **\$70:** Amalija Mohar. **\$40:** Jože in Marija Vuzem, Saša Ceferin, Zorka Černjak. **\$30:** B. Mavko, Alojz in Ema Kovačič, Franc Šveb, Štefka Smole. **\$20:** Sanda Potočnik, Franc in Angela Plohl, Alojz in Olga Brne, Gustel Glavnik, Tilka Matjašič, Baligač, Ivan Nadoh, Jaka Čuk, Franc Žele, Ana Stothopoulos, Marija Hribar, Rafael Koren, Zinka Škraba, Marica Podobnik, Mara Ferjančič, F.I. Magdič, Vinko Butala, Milka Medica, Anka Mukavec, Frank Bubnič, P. Pregelj, Ferdz Jelerčič, Alojz Semenič, Olga Todorovski, Olga Dubbert, Janez Albrecht, Franc in Olga Žužek, Ivanka Penca, Julka Pavlič, Terezija Lenarčič, Frido Brožič, Kristina Furlan, Davorin Zorzut, družina Kutin, Helena Pirc, Aldo Karlovič, Jože Iskra, Magda Pišotek, Anita Pleško, Alex Bratina, Ernest Orel, Šuštar Danica. **\$15:** Marija Vončina, Francka Wetzel. **\$10:** Bukarica, Astrid Bernes, Marica Vogrinčič, Tereza Žilavec, Lidija Čušin, Jakob Rejec, Rozina Tkalčević, Draga Vadjal, V. Bauer, Ivan Deželak, Maria Jamšek, M. Ma. Kavič, Jože Zorc, Milica Ritonja, Ivan Mervar, Frank Plut, Slavko Jernejčič, Marija Grl, Jožefa Joželj, Marjan Lauko, Marija Debelak, Marija Vale, Mila Vadjal, Matilda Klement, Majda Muzlai, Anton Kruh, Slavka Kruh, Ivan Mohar, Milan Celigoj, Jože Rošar, E. Lozej, Angela Brala, Lojzka Jug, H.J. Brodnik, družina Mlinarič, Antonija Slavec, Marija Golenko, Katica Hvalica, Tone Tomšič, Frances Namar, Franc Tratnjek, Silva Novak. **\$5:** Lidija Bole, Jože Debevec, Karlo in Fanika Knap, Adrijana Stepančič, Rudi Iskra, Jelena Prekodravac, Albert Logar, Adam Klančič, Marija Piotrowski, Marija Celin, Daniela Slavez, A. Kristančič, Janez Jernejčič, Anka Brgoč. **ZA PATRA HUGA: \$1000:** Franc in Ivanka Valenčič. **\$825:** Butarice v Kew. **\$680:** Več dobrotnikov, ki ne želijo biti imenovani. **\$250:** Marija Martin. **\$150:** Molitvena skupina Kew. **\$100:** Angela Rožanc. **\$50:** Veronika Smrdel, Barbara Smrdel, Anica Pekolj. **\$20:** Ivanka Štemberger. **ZA MISIJONE: \$249:** Od prodaje butaric v Merrylandsu. **\$150:** Frank Rozman. **\$100:** Jože Košorok. **\$50:** A.H. Konrad. **\$10:** Tone in Pepi Mikuš, Marija Hribar. **ZA LAČNE: \$30:** Marta in Anton Kristan, **\$20:** Slavko Koprivnik, Alojzija Gosak. **ZA BOLNIŠNICO NANGOMA: \$470:** Več dobrotnikov, ki ne želijo biti imenovani. **\$50:** Pavla G. **ZA LAČNE MATERE TEREZIJE: \$100:** Julka Paulič. **\$50:** Tone in Marija Brne. **ZA SPOMENIK P. BAZILIJA: \$100:** Justi Mrak.

KLUB PANTHERS, ST JOHNS PARK-TRIGLAV

Piše Martha Magajna

“O kakšnih priznanjih pa se govori?” me je vprašal rojak v klubu.

Slovenec leta? Kaj pa naj dela človek, da bo postal Slovenec leta?

Že tretje leto se pripravljamo, da bi podelili priznanja za dosežke na različnih poljih življenja, pa vendar še ni vsakomur jasno, za kaj gre.

Mogoče imate sina ali hčer, nekoga, ki je priden in sposoben in je začel svoje podjetje in z lastnim trudom in sposobnostjo dosegel lepe uspehe. Povejte nam o njem, ali pa se lahko prijavi sam in pove rojakom, kako mu je uspelo postati podjetnik, ki je lahko drugim za vzgled.

Mogoče je še študent, ki dosega izredne uspehe na svojem izbranem polju in poleg tega posveča del svojega časa tudi drugim ciljem, za dobro drugih ljudi. Mogoče je vaš mali vnuk priden učenec, ki se poleg rednega šolanja uči tudi slovenščine, poleg tega pa uspeva v svoj čas vskladiti še nekaj drugih aktivnosti, zraven pa še vedno najde nekaj trenutkov, da obišče staro mamo in očeta. Mogoče pa vi sami posvečate svoj čas in moči ne samo svoji družini in vnukom, ampak oddelite del svojega življenja tudi zato, da obiščete

prijatelje, ki so bolehní, osameli ali pa posvetite del svojega časa delu v eni od naših organizacij, ki skrbijo, da naši ljudje ne ostajajo sami in vedno bolj izolirani v svetu, kot se zgodi mnogim ljudem, ko se začne bližati večer življenja.

Med nami je kar veliko takih ljudi, brez katerih bi naše organizacije težko shajale in taki ljudje zaslužijo priznanje. V klubu Triglav - Panthers bo komisija, sestavljena iz zastopnikov iz vseh strani naše skupnosti izbrala izmed predlaganih, kateri najbolj zaslužijo priznanje za najboljšega učenca tega leta, najboljšega dijaka, študenta ali podjetnika, pa tudi najbolj zaslužnega prostovoljnega delavca naše skupnosti za leto 2004.

Prijavite se lahko sami ali pa vas lahko predlaga nekdo drug. Prijavnice lahko dobite pri vseh naših organizacijah, samo pohitite, ker se že bliža skrajni čas za prijavo. Čas podelitev priznanj se bliža.

In kaj je še novega v klubu Panthers Triglav?

Bliža se obisk priljubljenih slovenskih pevcev Hrušičkih fantov, ki nas bodo ponovno razveselili s svojo pesmijo. V klubu Panthers Triglav bodo nastopali v nedeljo, 2. maja, in številni rojaki iz njihovega dela Primorske jih že težko čakajo. Njihov obisk bo sovpadal s celo serijo proslav in svečanosti, s katerimi slovenska skupnost proslavlja dan, ko bo Slovenija postala del velike družine evropskih narodov v Evropski zvezi.

Ne smemo seveda pozabiti Materinskega dne en teden kasneje, dan, ki je že po stari tradiciji eden od redkih dni, ko vidimo v naših dvoranah in na naših prireditvah tudi drugo in tretjo generacijo avstralsko slovenskih družin, ko otroci želijo posebno razveseliti svoje starše in pripeljejo tudi svoje otroke s seboj v klub ali dom, kamor starši res radi prihajajo, da bi proslavili mamin dan.

Igralci pred motelom v Springwoodu, Brisbane.

Tudi v Klubu Panthers Triglav pripravljajo veliko prireditev za vse mame na nedeljo materinskega dne, po nekaj za vsako generacijo.

Vsi, ki vas muči revmatizem ali kaj podobnega, ste gotovo slišali za Tai-chi, umiljeno razgibavanje za boleče ude, ki je zelo koristno za duševno in telesno sprostitev. Lahko se udeležite tečaja za TAI-CHI vsak ponedeljek ob 10. uri dopoldne v prostorih kluba Panthers Triglav. Tai – chi traja eno uro in vodi ga instruktorka Vera, dobitnica zlate medalje za NSW v tej disciplini. Vabljeni!

PROGRAM KLUBA:

MAJ

Nedelja, 2. maja: Koncert HRUŠIŠKIH FANTOV s plesom. Kosilo po izbiri od 11.30 am dalje.

Sobota, 8. maja: ob 12.30 BALINARSKO TEKMOVANJE za pokal materinskega dne z večerjo ob 5. uri popoldne.

Nedelja, 9. maja: MATERINSKI DAN - kosilo z rezervacijo, za ples igra ansambel "The Masters".

JUNIJ

Nedelja, 20. junija: PROSLAVA DNEVA SLOVENSKE NEODVISNOSTI, združeno s podelitvijo priznanj za Slovenca leta v vseh kategorijah.

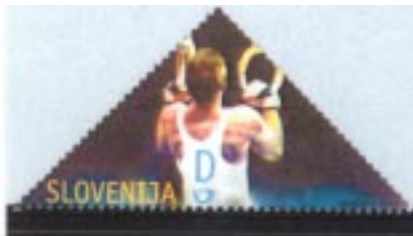
Zadnjih nekaj mesecev so v klubu Marconi potekala tekmovanja za najboljše balinarke Sydneya. Klub Triglav sta v tem tekmovanju zastopali Jessica Kukovec in Dora Hrvatini. V močni konkurenci italijanskih, hrvaških in slovenskih klubov jima je uspelo doseči prvo mesto. Želimo jima enak uspeh tudi v prihodnjem tekmovanju za najboljše ženske dvojke v NSW. Čestitamo!

ZNAMKE Znamke ZNAMKE

Nove slovenske znamke izdane, 24. marca 2004: Bilten št. 50.

Naslovi znamk: Srečno Kekec, Evropsko prvenstvo v gimnastiki, Oligocenska riba, Bledu za tisoč let, Slovenija članica Nata.

*Vesele velikonočne praznike!
S spoštovanjem vas vse lepo pozdravljam
in se zahvaljujem.*

Maura Vodopivec in sin Ivan, Adelaide SA.

DOM POČITKA MATERE ROMANE
Slovenski dom za ostarele
11-15 A'Beckett Street
KEW VIC 3101

MOTHER ROMANA HOME
Slovenian Hostel for the Aged
Phone: 03 9853 1054
Fax: 03 9855 0811

Dom počitka matere Romane je ustanova slovenskega misijona v Melbournu, ki nudi bivanje v domačem okolju ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego. Prijazna in topla soba, domača hrana, vesela družba, popolna zdravniška nega in celotna oskrba je samo del tega, kar boste našli v domu počitka ob cerkvi v Kew.

Pogoj za sprejem v Dom je »Aged Care Assessment Document«, katerega vam pomaga preskrbeti vaš zdravnik. Osnovna tarifa je 85% od avstralske starostne pokojnine. Pogoj za sprejem ni na osnovi posameznikovega premoženja, temveč na podlagi zdravstvenega stanja in potrebne nege.

Ste mogoče sami že razmišljali, kakšno bi bilo življenje v Domu, poznate koga, ki bi potreboval usluge slovenskega doma počitka, ali pa želite kaj več vedeti? Potem je res najbolje, da čimprej pokličete upravnico gospo Sandro Krnel po telefonu in se dogovorite za primeren čas oglada Doma. Ker je zadnje čase med Slovenci precej več zanimanja in večje povpraševanje za vstop v Dom, vam bo gospa Sandra rade volje povedala, kako dolgo bo treba počakati na prvo prosto mesto. Dobili boste tudi prave odgovore na vsa druga vprašanja.

GLAS SLOVENIJE

Informativni mesečnik z angleško prilogo

»**THE VOICE OF SLOVENIA**«

PO BOX 191, SYLVANIA NSW 2224

Telefon: 02 9522 9911 Fax: 02 9522 9922

Domača stran na internetu:

STIČIŠČE AVSTRALSKIH SLOVENCEV
glasslovenije.com.au

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: 02 6243 4830 Fax: 02 6243 4827

Odpravnik poslov: Bojan Bertoncej

Tretji sekretar: Andrej G. Rode

Veleposlaništvo je odprto vse delovne dni od 9.00 do 17.00

Konzularne ure so od 10.00 do 12.00

Embassy of Republic of Slovenia

PO BOX 284, Civic Square

CANBERRA ACT 2608

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnika

Simon Kovačič in James Rizzo

**Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela**

164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056

Telephone: 03 9387 8488 Fax: 03 9380 2141

GENERALNI KONZULAT RS SYDNEY

Generalni častni konzul: Alfred Brežnik

Telefon: 02 9517 1591 Fax: 02 9519 8889

PO BOX 188, COOGEE NSW 2034

GENERALNI KONZULAT RS NOVA ZELANDIJA

Telefon: 04 567 0027 Fax: 04 567 0024

PO BOX 30247, LOWER HUT NZ